

HARLEQUIN

JJALOO LINE ROMAAN

A woman in a blue Victorian-style dress and hat stands in front of the Eiffel Tower. The scene is set during a golden sunset or sunrise, with the tower's structure silhouetted against the warm sky. The woman is looking down, and her hands are clasped in front of her. The overall mood is romantic and historical.

*Müürilille
saladused*

Amanda McCabe

Originaali tiitel:
Amanda McCabe
Secrets of a Wallflower
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Ammanda McCabe.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02357819
ISBN 978-9949-82-363-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu emale, sest meile jääb alati Pariis!

Essõna

Kevad 1888, Miss Grantley Noorte Daamide Kool

„Järgmisel aastal samal ajal olen ma tuntud kirjanik,“ teatas preili Diana Martin, kes lamas koos kahe parima sõbrannaga murul ja silmitses sinises aprillitaevas rändavaid pilvi. Vaid paar päeva oli jäänud lõpliku koolist lahkumiseni, loodetavasti peente noorte kaheksateistaastaste daamidena, kes on ühiskonnale kaunistuseks, ning seetõttu oli neil harukordne luba minna järelevalveta kooli lokaalidesse parki pärastlõunasele piknikule.

„Kuidas sa saad seda teha, Di?“ sosistas leedi Alexandra, hertsogi tütar, kõige sulnim, ujedam ja ilusam tüdruk kogu Miss Grantleys. „Suuri naiskirjanikke pole olemas. Küllap on see väga raske. Kõik teavad, kes sa oled, ja vahivad sind igal pool, kuhu lähed. Kui üldse keegi su raamatut ostabki. Mind hirmutaks see kohutavalt.“

„Oh Alex,“ naeris Emily Fortescue, mõistlikem neist kolmest, keda internaadi koridorides kõik kolmeks musketäriks

kutsusid. „Sind kohutaks isegi see, kui hiir sind vaataks, aga sa pead sellega harjuma. Sa oled hertsogi tütar *ja* ingli välimusega. Kui sa debütandina seltskonda ilmud, vahivad sind kõik.“

Alexandra südamekujuline nägu, jume puhas vandel ja roosid, krooniks hõbekuldne juuksepärg, lahvas helepunaseks. „Em, palun ära tuleta seda mulle meelde. Soovin, et võiksin igaveseks siia jääda nii, nagu me oleme. Just praegusel hetkel.“

Diana suutis kahtlemata mõista, mida Alexandra silmas pidas. Oli täiuslik päev, päike mahe ja soe, muru nagu samettek nende all, õhus kuslapuude lõhn. Eemalt valvas nende üle Miss Grantley kuningas George'i stiilis punastest tellistest peahoone, tagades neile turvalisuse nagu nende haridusteegi viimase paari aasta jooksul.

Talle *oli* siin meeldinud. Õpetajad olid neile õpetanud palju asju – nii geograafiat, matemaatikat, filosoofiat kui ka igapäeva prantsuse keelt, maalimist, muusikat ja kuningannale reveransi tegemist. Tänu kooli asutajale, kuulsa raamatute koguja tütrele, oli neil üks maakonna parimaid raamatukogusid. Miss Grantleys oli Diana leidnud lugusid, mis teda ennast unustama panid: luulet, romaane ja näidendeid. Diana teadis, et ta pole kena – liiga kõhn, liiga kiitsakas, juuksed liiga punased –, aga siin oli ta leidnud endale koha. Erinevalt vanematekodust, kus ta tundis end alati nii kohmaka ja kohatuna, nii valena, hakkas ta siin nägema iseennast. Miss Grantley oli kõike seda muutnud, vähemalt mõneks ajaks.

Kõige parem oli see, et ta oli leidnud Emily ja Alexandra. Esimesest päevast alates, mil nad tohtu suures heidutavas saalis kõrvuti istusid kooli ametlikul õhtusöögil, olid nad

kohe sõlminud sõpruse. Ühelgi neist polnud õde ja nii said neist südameõed. Nad õppisid üheskoos raamatukogus, sosistasid öösiti koos šokolaadi süües, uitasid ringi aedades, jagasid üksteisega oma lootusi, unistusi ja lugusid.

Nüüd oli see kõik lõppemas, kihutades nende suunas rongist kiiremini, tõugates nad tundmatusse tulevikku. See oli hirmutav, aga ka väga põnev.

Alexandra abiellub kindlasti. Ta on *tõeline* iludus ja hertsogi tütreina leiab ta ilmselt printsi – kui suudab end sundida temaga rääkima. Ta on nii uje ning seetõttu olidki tema kõrgest soost vanemad ta kooli saatnud, lootuses, et ta tuleb oma kestast välja ja leiab uusi sõpru.

Emily, jõuka kaupmehe tütar Brightonist, võib abielluda rikka vabrikuomanikuga, keda ta isa tunneb, või asuda juhtima omaenda äriimpeeriumi. Ta on küllalt tark, tugev ja julge tegema ükskõik mida.

Aga Diana – tal polnud aimugi, mida ta võiks teha. Tema isa oli lugupeetud diplomaat, heal järjel, kuid mitte märkimisväärselt jõukas, ammu erru läinud sõjaväelisest karjäärist, mis oli teda viinud Indiasse ja Lõuna-Aafrikasse. Ta teadis, et vanemad loodavad teda leidvat mõne maakoha härrasmehe, kellega kena kodu luua, või ehk mõne vikaari, kes on heast perekonnast, või kasvõi armeeoohvitseri, nagu isa oli olnud.

Ometi, vaatamata kõigile imeromantilistele Prantsuse romaanidele, mis Miss Grantleys tüdrukute vahel käest kätte liikusid ja mida nad koos šokolaadiga nautisid, näis abielu üsna hirmutav. Kui naine on juba abielus, näivad tema enda mõtted otsa lõppevat.

Ta teadis, et pole äritegemiseks piisavalt arukas nagu Emily. Üks asi, mida Diana tõeliselt armastas, üks asi, mis

võis ta panna ennast unustama ja viima teistesse, kummalistesse ilusatesse maailmadesse, oli lugude kirjutamine.

Nende kirjandusõpetaja preili Merrill ütles talle, et tal on haruldane anne luua sõnadega elav atmosfäär. Ta ei osanud kuigi hästi harfi mängida, suutis vaevu liita suuremaid kui kolmekohalisi arve, ajas lootusetult segi poolkerad gloobusel ja selle, kes õhtusöögil kelle kõrval peaks istuma. Aga ta oskas piisavalt hästi kirjutada.

Oskas ju?

Ta toetas end küünarnukile ja vaatas uurivalt sõpru. Neil olid kübarad peast ära võetud, näod pööratud päikese poole, kingad jalast heidetud, Emily kastanpruunid juuksed olid murul laiali. Preili Merrill noomiks neid, kui seda näeks! Diana torkas lahtise punakuldse juuksesalgu oma korratusse palmikusse.

„On olemas suurepäraseid naiskirjanikke,“ lausus ta. „Jane Austin. Missis Gaskell.“

„Charlotte Brontë,“ ütles Emily. „Lisaks kõik need raamatud anonüümselt A Ladylt, mida Ann Parkinson alati Pariisist kaasa toob. Hulgaliselt naiskirjanikke, aga vähesed on sama head kui sina, Di.“

Diana tundis, kuidas põsed kuumaks lähevad, võib-olla päikesest, võib-olla komplimentidist. Ta oli alati igatsenud kiitmist, aga kui see juhtus, ei teadnud ta õieti, mida sellega peale hakata. Ta laskus taas murule pikali.

„Kas sa tahad kirjutada midagi nagu need Prantsuse raamatud, Di?“ küsis Alexandra.

„Ma ei tea.“ Diana mõtles, mida nad nendest sisse smugeldatud raamatutest leiavad: imeliselt ilmekad kirjeldused kleitidest ja ballidest, suudlustest, põgenemisest, skandaalidest. Need *on* vahvad. Aga ta armastas ka

realistlikumaid maailmu, nagu olid loonud George Eliot ja Thackeray, täis sügavaid tõdesid. „Mulle meeldiks vist kirjutada midagi härra Dickensi laadset. Sellist, mis maailmas midagigi muudaks. Või vähemalt aitaks inimestel hetkeks oma mured unustada, nagu teeb proua Austen, ja pakkuda pisut rõõmu.“

„Sa teed seda, olles lihtsalt... noh, sina ise,“ ütles Alexandra. „Ma ei tunne kedagi teist, kes paneks mind naerma nagu sina.“

„Ainult sellepärast, et kukun iga nädal kombeõpetuse tunnis ja paljastan oma alusseelikud,“ vastas Diana.

„Sa teed seda ainult sellepärast, et see *ajab* meid naerma!“ ütles Emily. „Muidu vajuksime igava proua Percelliga iga nädal tüdimusest unne. Oleme näinud sind valssi tantsimas, kui õhtuti tantsusamme harjutame.“

Diana pidi tunnistama, et see peab teataval määral paika. Kui nende korruse saatjadaam ja kirjandusõpetaja preili Merrill oli magama läinud, pidasid tüdrukud sageli väikseid tantsupidusid. Siis *oli* lõbus tantsida, kasutada hommikumantli rüüsidega alläärt vedikuna, kujutleda end suursuguses ballisaalis printsiga tantsimas. Nad kõik muudkui tiirlevad ja tiirlevad ning varisevad siis itsitades kokku, enne kui söövad ära peidetud teekoogivarud.

Aga tal oli siiski neetud kalduvus reveransi tehes ümber kukkuda. Tegelikult meeldisid talle nendes tundides hoopis õpetused selle kohta, mida seltskondlikel üritustel seljas kanda. Ta uuris keskendunud innukusega Pariisi moeajakirju ning armastas visandada oma ideid kleitidest ja kübaratest, kui oleks pidanud lugema hoopis Cicerot. Tavaliselt lõpetasid need kujuteldavad kleidid tema lühijuttude kangelannade seljas.

Juttudes noortest daamidest, nagu tema sõbrannad. Daamidest, kes muudavad maailma.

„Ja kui sa ka oled kohmakas,“ ütles Alexandra, „pole keegi sinust stiilsem.“ Ta sirutas käe, et puudutada keerukat lilltikandit Diana kleidivarruka kahvatusinisel musliinil. Kohalik õmblejanna oli õmmelnud kleidi Diana enda kavandi põhjal, tõstetud õlgade ja kitsa seelikuosaga, nagu nõudis uusim mood.

Ehk saab ta kasutada oma stiili, selleks et endast märk maha jätta. Aga kuidas? Kui ta läheb tagasi koju oma vanemate ja nende reeglite juurde, pole tal enam mingit võimalust.

Diana tõusis murul istukile ning vaatas üle laiuvate muruplatside, üle erkpunaste ja kollaste lilleklumpide, üle tenniseväljaku, kus valgesse riietatud tüdrukud reketitega vehkisid, rõõmus naer tuules kajamas. Peahoone akendelt peegeldus pimestavat kuldset valgust.

See oli imeline paik. Aga Emilyl ja Alexandral on õigus. Varsti peavad nad siit pesast välja lendama. Kuhu nad kõik küll lähevad?

„Mis ka ei juhtuks,“ ütles ta äkitselt ärevust, peaaegu hirmu tundes, „me ei tohi üksteist kaotada.“

Emily tõusis tema kõrval istuma, kulmud merevaigu-karva silmade kohal pisut kortsus, ning Alexandra küünitask neil kätest kinni võtma.

„Muidugi ei kaota me iial üksteist,“ sõnas Emily. „Me oleme ometi õed, kas pole? Peame üksteist toetama läbi järgmise aasta jubeda hooaja kõigil neil hirmsatel teeõhtutel ja vastuvõttudel. Reveranss mustas looris kuningannale...“

„Või veel hullem, Walesi printsile,“ itsitas Alexandra. „Mu nõbu Chris ütleb, et prints üritab krabada nende daamide tagumikku, kes küllalt kiiresti eest ei saa.“

„Alexandra!“ hüüatas Emily. „See on kõige siivutum asi, mida sa kunagi öelnud oled. Aga kui härra Blakely seda ütles, on see kindlasti tõsi.“

Alexandra nõbu Christopher Blakely kuulus heausksena Walesi printsi ümber koondunud noorukite salka, mille liikmed armastasid hobuste võiduajamisi, revüüteatrit, kaardimänge ja üle kõige ilusaid abielunaisi. Chris oli kena välimusega elunautleja, kes hindas ihukarva lilli revääril, kuldnapuga jalutuskeppe ning kes kooli pere külastuspäevadel, kus ta käis sageli, sest Alex oli tema lemmiksugulane, pani kõik tüdrukud itsitama ja punastama. Ta meeldis ka Dianale üsna hästi. Ta oli stiilne ja humoorikas ning teda oli võimatu tõsiselt võtta. Diana oli tema tänast külastust juba nädalaid oodanud.

Chrisi vanem vend Sir William Blakely seevastu oli tõsise auväärse võrdkuju. Välisministeeriumi töötajana käis ta nõol koolis harva külas ja räägiti, et ta on peatselt Indiasse minemas. Kuigi tumedate läikivate juuste, põhjate tumedate silmade ning täiuslikult istuvas ülikonnas sale ja pikakasvuline William oli kindlasti nägus, oli ta vaikne. Ta naeratas harva, kuid näis alati kõike enda ümber toimuvat tähelepanelikult jälgivat.